σκέφτηκε νὰ πραγματοποιήση ἕνα παληό του σχέδιο.. Τὸν καιρὸ ποὺ βρισκότανε στὰ κάτεργα τῆς Ἰνδιάνας, εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς συγκαταδίκους του, ὅτι ὅποιος κατώρθωνε ν' ἀποδράση πρῶτος, θὰ ἔκανε ὕστερα τ' ἀδύνατα γιὰ νὰ ἐλευθερώση καὶ τοὺς ἄλλους... Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ντίλλιγκερ εἶχε τὴν τύχη νὰ φύγη πρῶτος ἀπὸ τὴ φυλακή, ἔπρεπε νὰ κρατήση τὸ λόγο του καὶ νὰ προσπαθήση ν' ἀπελευθερώση τοὺς φίλους του.

Καὶ ὁ Ντίλλιγκερ, χωρὶς νὰ χάση καιρό, τράβηξε γιὰ τὸ Σικάγο, ἀγόρασε ὅπλα, ἔξασφάλισε τὴ συνεργασία πολλῶν κακοποιῶν, κατέστρωσε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως ποὺ σχεδίαζε νὰ κάνη κατὰ τῶν φυλακῶν. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς καταδίκους τῶν κατέργων τῆς Ἰνδιάνας ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ ὅπλα ποὺ τοὺς τὰ ἔστειλε ὁ Ντίλλιγκερ! Οἱ φύλακες δὲν ἔλαβαν γνῶσι τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς; Ὄχι! Ὁ Τζὼν κατώρθωσε νὰ δωροδοκήση μερικοὺς κρατικούς, ἀσυνειδήτους ὑπαλλήλους, οἱ ὁποῖοι καὶ μετέφεραν τὰ ὅπλα στὶς φυλακές, μέσα σὲ κάσες, χωρὶς κανεὶς ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ ἱδρύματος νὰ μαντέψη τὸ περιεχόμενό τους!...

Ὅλα, λοιπόν, ἦσαν ἕτοιμα γιὰ τὴ μεγάλη μάχη!

Τὴν ὡρισμένη ὥρα, ἐνῶ ὁ Ντίλλιγκερ καὶ οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν περιζώσει τὸ κτίριο τῶν φυλακῶν, οἱ κατάδικοι ἄρχισαν, στοὺς θαλάμους καὶ στὶς αὐλές, νὰ πυροβολοῦν κατὰ τῶν φυλάκων!.. Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, εἴκοσι βαρυποινίται ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς φυλακές, τραβῶντας μαζύ τους, γιὰ ὅμηρο, τὸ διευθυντή. Ὁ Ντίλλιγκερ ποὺ τοὺς περίμενε ἀπ' ἔξω, τοὺς ἀνέβασε σ' αὐτοκίνητα—καί, ἀπὸ ἐδῶ πάνε καὶ οἱ ἄλλοι!...

Στὸ πεδίο τῆς μάχης ἔμειναν νεκροὶ ἕξη δεσμοφύλακες, μὲ τὸ σῶμα τρυπημένο ἀπὸ σφαῖρες!...

Καὶ ἀπὸ τότε ὁ Ντίλλιγκερ, ἀρχηγὸς μιᾶς σπείρας ποὺ ὑπακούει μὲ φανατισμὸ σ' ὅλα τὰ θελήματά του, ἄρχισε μιὰ σειρὰ ἁρπαγῶν, ἐγκλημάτων, ἐπιθέσεων ποὺ προξένησαν κατάπληξι καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Ἀμερική, ἐξοικειωμένη πειὰ ἀπὸ καιρὸ σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ περιπετειῶδη φίλμ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν αἱματηρὴ δράσι τοῦ Ἄλ Καπόνε καὶ τοῦ Ντάϊαμοντ...

Συγχρόνως, ὁ Τζὼν Ντίλλιγκερ, ἀποφασισμένος νὰ ἐκδικηθῆ τὴν πατρίδα του γιὰ τὴ μεγάλη ἀδικία ποὺ τοῦ ἔκανε πρὶν ἀπὸ ἑννιὰ περίπου χρόνια, καταδικάζοντας αὐστηρὰ ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε μετανοήσει γιὰ ἕνα νεανικό του ἁμάρτημα, ἔδωσε μόνος του στὸν ἑαυτό του ἕναν τίτλο πολὺ χαρακτηριστικό. Αὐτοτιτλοφορήθηκε «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1»!..

Στὸ ἑπόμενο τεῦχος θὰ σᾶς ἐξιστορήσουμε, μὲ πλῆθος ἀνατριχιαστικὲς λεπτομέρειες, τὴν ἐγκληματικὴ δράσι τοῦ βασιλέως τοῦ ἐγκλήματος, παραθέτοντας ἄγνωστα περιστατικὰ τῆς αἱματοβαμμένης δράσεώς του.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΜΗ ΘΥΜΩΝΕΙΣ, ΜΑΡΙΓΩ !...

Σὰν νηστεύω τὸ φιλί,
Καὶ διψῶ νὰ σὲ φιλήσω,
'Απ' τὴ νήστεια τὴν πολλή,
Μὴ μὲ κάνης ν' ἀρρωστήσω!..

Γιατὶ ἄξαφνα κι' ἐγώ
'Απ' τὴ νήστεια ἂν ἀγριέψω,
Κι' ἂν θυμώνης, Μαριγώ,
Τὸ φιλί σου θ' ἀποκρέψω!..

Εἶν' ἡ τσέπη μ' ἀδειανή,
'Από φτώχεια μαθημένη,
Καὶ πανὶ μὲ τὸ πανί,
Εἶν' ἐφέτος κολλημένη!...

'Αν μποροῦσ' ἄλλη φορὰ
'Από φίλους μου νὰ πάρω,
Μὲ τοὺς φόρους...συμφορά!..
Δὲν μοῦ δίνουν κὰν τσιγάρο!..

Μὴ θυμώνης, Μαριγώ,
Τὸ Λοβέρδο μὴ μοῦ κάνης,
Εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγὼ
Κι' ἄδικα μὲ χολοσκάνεις.

'Απ' τὸν ἔρωτα, ὁ φτωχός,
Τὶς νυχτιὲς κυττάω τ' ἀστέρια,
σουλατσάρω μοναχός,
μοῦχεις κάψει τὰ τζιέρια!...

Κεραυνὸς θὲ νὰ γινῶ,
Μὰ τὰ σκόρδα, ρὲ Μαρία,
Θὰ σ' ἀλλάξω τὸ νουνό,
Κάνοντας δικτατορία!

Δός μου, Μάρω, τὸ φιλί,
Ὁ ἐρίφης νὰ πασχάσω,
Γιατ' ἀλλοιῶς, μωρὲ τρελλή,
Τὰ πασχάλια μου θὰ χάσω!

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΑΚΟΝΙ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Ρώτησαν τὸν διδάσκαλο τῆς ρητορικῆς Ἰσοκράτη, πειράζοντάς τον :

—Πῶς μπορεῖς καὶ δημιουργεῖς καλοὺς ρήτορας, ἐνῶ ἐσὺ ὁ ἴδιος ὑστερεῖς τόσο στὴν ἐκφώνησι λόγων ;

Κι' ὁ Ἰσοκράτης ἀπάντησε μ' ἀταραξία :

—Καὶ τὸ ἀκόνι δὲν μπορεῖ νὰ κόβη, κάνει ὅμως κοφτερὰ τὰ λεπίδια !...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΟΦΩΝ

Ὁ φιλόσοφος Λάϊμπνιτς...ἀμαξοπειές. Ἕνα δεινὸ ρεζιλῆκι. Ὁ Λόκε καὶ τὸ μικρό του παράπονο. Γιατὶ δὲν ἐτελειοποίησε τὸ...καβουρδιστῆρι τοῦ καφέ. Τὰ ἄνθη καὶ τὰ κουρελλέχαρτα τῆς μανταμ Στκέλ. Ἡ κουβαριστρα τοῦ Λαπλάς. Τὸ πάθημα τοῦ Κάντ. Τί κάνει ἕνα κουμπί. Ὅπου ὁ Λοῦλι φρενιάζει. Ξύλο καὶ τῶν γονέων! Μετὰ τὸ μπερντάκι ἡ περιποιήσεις καὶ ἡ ἀποξηρίωσις, κτλ.

Οἱ δύο μεγαλείτεροι φιλόσοφοι τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ Λάϊμπνιτς κι' ὁ Λόκε, ὁ **Λεϊβνίτιος** κι' ὁ **Λόκκος**, ὅπως τοὺς μεταφράζουν Ἑλληνιστί, ἠσχολοῦντο συχνὰ μ' ἐξωφρενικὰ πράγματα. Ὁ Λάϊμπνιτς ἄξαφνα καταπάστηκε κάποτε, ἐπὶ τρία ὁλόκληρα χρόνια, μὲ τὴν τελειοποίησι τοῦ ....ἀμαξιοῦ ! Κι' ἂν μὲν πετύχαινε καὶ σκάρωνε καμμιὰ πρωτότυπη ἁμαξα, θὰ ἦσαν κάπως δικαιολογημένοι οἱ κόποι του, τὸ δυστύχημα ὅμως ἦταν ὅτι ἀπέτυχε οἰκτρότατα, καὶ κατὰ τὴν ἐπίδειξι τῆς «τελείας ἁμάξης» του γελοιοποιήθηκε στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Λόκε πάλι πέθανε μὲ τὸ πικρὸ παράπονο ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ τελειοποιήση ἕνα περίεργο «μηχάνημα», ἕνα....καβουρδιστῆρι, δηλαδή, τοῦ καφέ, μὲ φαχούς, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε ἀνάγκη φωτιᾶς, ἀλλὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου !

* * *

Ἡ περίφημη κυρία Σταέλ, πάλιν, εἶχε μιὰ ξεχωριστὴ ἐντελῶς ἰδιοτροπία. Ὁσάκις μιλοῦσε μπροστὰ σ' ἄλλους, κρατοῦσε πάντοτε στὰ χέρια της ἕνα λουλοῦδι ἢ κανένα κομμάτι χαρτί, τὸ ὁποῖο διαρκῶς στριφογύριζε στὰ δάχτυλά της. Ὅταν συνέβαινε δὲ νὰ μὴν κρατάη τίποτε στὰ χέρια της, ἡ τόσο μορφωμένη αὐτὴ κυρία τἄχανε κυριολεκτικῶς καὶ δὲν μποροῦσε ν' ἀρθρώση οὔτε λέξι !

* * *

Ὁ μέγας ἀστρονόμος Λαπλὰς ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐργασθῆ ἢ νὰ μελετήση, χωρὶς νὰ κρατῆ στὰ χέρια του μιὰ κουβαριστρα, τὴν ὁποία ξετύλιγε καὶ τύλιγε ἀκατάπαυστα.

* * *

Ὅταν ὁ φιλόσοφος Κάντ πρωτάρχισε τὶς παραδόσεις του στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καίνιξμπεργκ, τἄχασε ἄξαφνα καὶ σταμάτησε. Ξαναβρῆκε δὲ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του μόλις ἔπεσαν τὰ ἀνήσυχα βλέμματά του ἀπάνω στὸ παληὸ καὶ τρυμμένο σακκάκι κάποιου φοιτητοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔλειπε ἕνα κουμπί. Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν ἐδίδασκε ὁ μέγας φιλόσοφος, εἶχε διαρκῶς προσηλωμένα τὰ βλέμματά του ἀπάνω στὸ παληὸ σακκάκι τοῦ φτωχοῦ φοιτητοῦ. Κάποια μέρα ὅμως ὁ φοιτητὴς ἔρραψε τὸ κουμπὶ ποὺ τοῦ ἔλειπε ἀπὸ τὸ σακκάκι του. Ὁ Κάντ, μόλις ἄρχισε τὴν παράδοσί του καὶ ἀντελήφθη πὼς τὸ κουμπὶ ἦταν πειὰ στὴ θέσι του, ταράχτηκε τόσο πολύ, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ διακόψη τὸ μάθημά του καὶ νὰ φύγη !...

* * *

Ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς Θεολογίας Νέανδρος, ὅταν παρέδιδε ἀπὸ τὴν καθηγητική του ἕδρα, στριφογύριζε διαρκῶς στὰ χέρια του καὶ μαδοῦσε φτερὰ ποιηλῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε γεμάτες τὶς τσέπες του !

* * *

Ὁ περίφημος Γάλλος συνθέτης Λοῦλι, ὅταν ἄκουγε νὰ παίζεται καμμιὰ δική του σύνθεσι ὄχι ὅπως ἔπρεπε ἀκριβῶς, θύμωνε τόσο, ὥστε ὁρμοῦσε ἀπάνω στὸ μουσικό, ποὺ τοῦ κακοποιοῦσε τὸ ἔργο του, τοῦ ἄρπαζε τὸ ὄργανο ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔσπαζε ἀπάνω στὴν πλάτη του ! Ὕστερα ὅμως μετάνοιωνε γιὰ τὴν πρᾶξι του, κι' ἐκαλοῦσε στὸ σπίτι του τὸν ἀδέξιο ἐκτελεστή. Ἐκεῖ, ἀφοῦ τοῦ ἔκανε τὸ τραπέζι, τοῦδινε καὶ διάφορες συμβουλὲς καὶ τοῦ χάριζε τέλος ἕνα καινούριο ὄργανο, καλύτερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε σπάσει.

Λέγεται ἀκόμη σχετικῶς, ὅτι πολλοὶ μουσικοί, θέλοντας ν' ἀντικαταστήσουν διάφορα παλαιὰ μουσικὰ ὄργανά τους καὶ μὴ ἔχοντας τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς τοῦτο χρήματα, ἔπαιζαν ἐπίτηδες φάλτσα τὶς μελωδίες τοῦ Λοῦλι, γιὰ νὰ τοὺς σπάση τὸ ὄργανό τους καὶ νὰ τοὺς ἀγοράση καινούρια.

* * *

Ὁ λόρδος Βύρων ἦταν σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ προληπτικὸς καὶ δεισιδαίμων. Πίστευε στὰ ὄνειρα, στὶς προλήψεις τοῦ λαοῦ, στὴ μοῦρα, σὲ μαντεῖες, νεράϊδες, φαντάσματα καὶ...καλλικαντζάρους ! Σ' ὅλη του τὴ ζωὴ πίστευε ὅτι ἡ Παρασκευὴ ἦταν γρουσούζικη μέρα. Ὅταν, λοιπόν, θυμόταν πὼς ἔφτασε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀποφράδα αὐτὴ ἡμέρα, ἀνατρίχιαζε σύγκορμος ! Ὅταν ἦταν στὴν Γένοβα παράτησε τὸ ράφτη του, γιατὶ ὁ δυστυχὴς αὐτὸς τοῦ πῆγε τὰ καινούρια του ροῦχα Παασκευιάτικα ! Κάποτε πάλιν, στὴν Πίζα, θέλοντας νὰ γνωρίση μιὰ ὄμορφη κυρία, ξεκίνησε γιὰ τὸ μέγαρό της. Ὅταν ὅμως ἔφτασε ἐκεῖ, θυμήθηκε ἄξαφνα ὅτι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦταν Παρασκευὴ καὶ γύρισε ἀπότομα πίσω...